

Hastalıklara şükretmeli deniliyor. Fakat bazı hastalıklar yüzünden ibadet edilemiyor ve İslam'a hizmet yapılamıyor ve kişi rızkını kazanamıyor.

Çekilen sıkıntı ve acılar, sabretmek şartı ile her mümin için bir sevap ve fazilet kaynağıdır. Lakin hastalık ve musibetler insanın şahsi ibadet ve farzlarına mani teşkil ediyor ise, burada defî ve kalkması için dua edilebilir.

Hazreti Eyyub (as)'in duası, şahsi ibadet ve farzlarını yapamaz hale geldiği içindir. Bunun dışında farz olmayan nafîle ibadet ve dualar, hastalıktan hasil olan sevapla aynıdır. Hatta hastalıktan hasil olan menfi ibadet daha faziletlidir.

İstemek, ihtiyaç sahibi olmak, musibet ve sıkıntıların hepsi insanı duaya ve ibadete teşvik ve ihzar eden İlahi tasarımlar ve planlamalardır. İnsanın muhtelif ihtiyaç ve taleplerinin hepsi Allah'ın bir ismine götürülen yollar ve gerekçelerdir. Mesela açlık ihtiyacı insanı **Rezzak** ismine götürür, hastalık hali **Şafi** ismine götürür ve hakeza, her bir ihtiyaç ve sıkıntı insanı Allah'a götürüyor.

İnsanın bu istemek ve ihtiyaçlar ile donatılmasında asıl maksat, Allah'ı tanımak ve bilmektir. Yoksa maddi ve manevi fayda ve menfaat temin etmek değildir.

Çağımızın insanları maddeci felsefe ile boyandığı için, katıksız ve ivazsız bir ibadetin manasını anlamakta zorluk çekiyor. Dua ve ibadetleri sadece maddi ve manevi ihtiyaçları temin etmek ya da sıradan bir alış veriş hesabı olarak görüyor.

İkinci Lem'a adlı risalede sorunuzun cevabı Hazreti Eyüp (as) örneği üzerinden verilmektedir, tümüne bakmanızı tavsiye ederiz.

Bu vesile ile İkinci Lem'a'dan birkaç pasaj buraya alıyoruz:

"Evet, ibadet iki kısımdır: Bir kısmı müsbet, diğeri menfi. Müsbet kısmı malûmdur. Menfi kısmı ise, hastalıklar ve musibetlerle, musibettede zaafını ve aczini hissedip, Rabb-i Rahîmine ilticâkârâne teveccüh edip, Onu düşünüp, Ona yalvarıp hâlis bir ubudiyet yapar. Bu ubudiyete riyâ giremez, hâlistir. Eğer sabretse, musibetin mükâfâtını düşünse, şükretse, o vakit herbir saati bir gün ibadet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hattâ bir kısmı var ki, bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçer."(1)

"Şu dâr-ı dünya, meydan-ı imtihandır ve dâr-ı hizmettir. Lezzet ve ücret ve mükâfat yeri değildir. Madem dâr-ı hizmettir ve mahall-i ubudiyettir. Hastalıklar ve musibetler, dinî olmamak ve sabretmek

şartıyla, o hizmete ve o ubudiyete çok muvafık oluyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati bir gün ibadet hükmüne getirdiğinden, o şekvâ değil, şükretmek gerektir."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Lem'alar, ikinci Lem'a.](#)

(2) bk. [a.g.e.](#)